Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

11 юни 2026 година*

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по гражданскоправни въпроси — Производство по несъстоятелност — Регламент (ЕС) 2015/848 — Член 3, параграф 1 — Международна компетентност — Член 6, параграф 1 — Иск, който произтича пряко от производство по несъстоятелност и е тясно свързан с него — Изключителна компетентност на съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност“

По дело C-292/25

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Landesgericht Linz (Областен съд Линц, Австрия) с акт от 8 април 2025 г., постъпил в Съда на 18 април 2025 г., в рамките на производство по дело

shopping24 Gesellschaft für multimediale Anwendung

срещу

SR, в качеството на синдик на Sportgigant Lindpointner GmbH,

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: F. Schalin, председател на състава, K. Jürimäe (докладчик), председател на втори състав, и Z. Csehi, съдия,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Европейската комисия, от B. Ernst и S. Noë, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 6 и 18, както и на член 32, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2015/848 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 141, 2015 г., стр. 19).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между shopping24 Gesellschaft für multimediale Anwendung (наричано по-нататък „shopping24“), установено в Германия дружество, и SR, в качеството на синдик на Sportgigant Lindpointner GmbH (наричано по-нататък „Sportgigant“), установено в Австрия дружество, по повод на иск за установяване на вземане с цел предявяването му в производството по несъстоятелност, образувано в Австрия за Sportgigant.

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент (ЕО) № 1346/2000

3 Регламент № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143) е отменен и заменен с Регламент 2015/848, считано от 26 юни 2017 г.

4 Съображение 6 от Регламент № 1346/2000 гласи следното:

„Съгласно принципа на пропорционалността настоящият регламент следва да се сведе до разпоредби, които регламентират компетентността за образуване на производства по несъстоятелност и вземането на решения, които пряко произтичат от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него. […]“.

5 Член 3, параграф 1 от този регламент предвижда:

„Съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника, са компетентни да образуват производство по несъстоятелност. За дружествата и юридическите лица, седалището според устройствения акт се презюмира за център на основните интереси до доказване на противното“.

Регламент (ЕС) № 1215/2012

6 Член 1, параграф 1 и параграф 2, буква б) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1) гласи:

„1. Настоящият регламент се прилага по граждански и търговски дела, независимо от естеството на съда или правораздавателния орган. Той не обхваща, по-специално,

данъчни, митнически или административни дела, нито отговорността на държавата за действия или бездействия при упражняването на държавна власт (acta iure imperii).

2. Настоящият регламент не се прилага по отношение на:

[…]

б) банкрут, производства, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордати и аналогични производства“.

Регламент 2015/848

7 Съгласно съображения 3, 5—8 и 35 от Регламент 2015/848:

„(3) Правилното функциониране на вътрешния пазар изисква трансграничните производства по несъстоятелност да действат ефикасно и ефективно. Приемането на настоящия регламент е необходимо за постигането на тази цел, която попада в обхвата на съдебното сътрудничество по гражданскоправни въпроси по смисъла на член 81 [ДФЕС].

[…]

(5) С оглед на правилното функциониране на вътрешния пазар е необходимо да се избягват стимулите за страните да прехвърлят активи или съдебни производства от една държава членка в друга, с цел да са в по-благоприятно правно положение във вреда на кредиторите на несъстоятелността (т.нар. „forum shopping“).

(6) Настоящият регламент следва да включва разпоредби, които регламентират компетентността за образуване на производства по несъстоятелност и действия, които произтичат пряко от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него. […]

(7) Банкрутът, производствата, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордатите и аналогичните производства и действията, свързани с такива производства, са изключени от обхвата на Регламент [№ 1215/2012]. Посочените производства следва да бъдат обхванати от настоящия регламент. При тълкуването на настоящия регламент следва да се запълват, доколкото е възможно, нормативните празноти между двата инструмента. Въпреки това фактът, че дадено национално производство не е включено в списъка в приложение А към настоящия регламент, не следва да означава, че това производство е включено в обхвата на Регламент [№ 1215/2012].

(8) За постигането на целта, свързана с подобряването и ускоряването на производствата по несъстоятелност с трансгранични последици, е необходимо и уместно разпоредбите за компетентността, признаването на съдебни решения и приложимото правото в тази област да бъдат включени в един правен акт на Съюза, който да бъде задължителен и пряко приложим в държавите членки.

[…]

(35) Съдилищата на държавата членка, на чиято територия са образувани производства по несъстоятелност, следва да бъдат компетентни да разглеждат и исковете, които произтичат пряко от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него. Такива искове следва да включват отменителни искове срещу ответници в други държави членки и искове относно задължения, които възникват в хода на производството по несъстоятелност, като авансово плащане на разходите по производството. За сметка на това исковете за изпълнение на задължения по силата на договор, сключен от длъжника преди образуването на производството, не произтичат пряко от производството. Когато подобен иск е свързан с друг иск, чието основание се съдържа в общото гражданско или търговско право, синдикът следва да има възможност да предяви и двата иска пред съдилищата по местоживеене на ответника, ако смята, че е по-ефикасно исковете да се предявят пред този съд. Такъв би могъл да бъде случаят например когато синдикът иска да съчетае иск за гражданска отговорност на директор по силата на правото в областта на несъстоятелността с иск, чието правно основание се съдържа в дружественото право или в правото за общата извъндоговорна отговорност“.

8 Член 3 от този регламент е озаглавен „Международна компетентност“ и параграф 1, първа алинея от него гласи:

„Компетентни да образуват производството по несъстоятелност са съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника („главно производство по несъстоятелност“). Центърът на основните интереси е мястото, където длъжникът на постоянна основа управлява интересите си и което може да се удостовери от трети лица“.

9 Член 6 от посочения регламент е озаглавен „Компетентност за разглеждане на искове, които произтичат пряко от производство по несъстоятелност и са тясно свързани с него“ и предвижда:

„1. Съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност в съответствие с член 3, са компетентни да разглеждат всички искове, които произтичат пряко от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него, като например отменителни искове.

2. Когато иск, посочен в параграф 1, е свързан с гражданскоправен или търговскоправен иск срещу същия ответник, синдикът може да предяви и двата иска пред съдилищата на територията на държавата членка по местоживеене на ответника, или, ако искът е предявен срещу няколко ответници, пред съдилищата на територията на държавата членка по местоживеене на който и да било от тях, при условие че тези съдилища са компетентни съгласно Регламент [№ 1215/2012].

[…]“.

10 Съгласно член 18 от Регламент 2015/848, озаглавен „Последици от производството по несъстоятелност върху висящи съдебни процеси или арбитражни производства“:

„Последиците от производството по несъстоятелност върху висящ съдебен процес или висящо арбитражно производство за имуществен актив или право, което е част от масата на несъстоятелността на длъжник, се уреждат изключително от правото на държавата членка, в която е висящ съдебният процес или в която се намира арбитражния[т] съд“.

11 Член 32 от този регламент е озаглавен „Признаване и изпълняемост на други съдебни решения“ и параграф 2 от него предвижда:

„Признаването и изпълнението на съдебни решения, различни от посочените в параграф 1 от настоящия член, се уреждат от Регламент [№ 1215/2012], при условие че посоченият регламент е приложим“.

Австрийското право

12 Член 110, параграф 1 от Insolvenzordnung (Кодекс за несъстоятелността) от 11 декември 1914 г. (RGBl. 337/1914) предвижда:

„Кредиторите, чиито вземания са спорни от гледна точка на съществуването или реда им, могат да искат установяване на тези вземания по съдебен ред, доколкото спорното исково производство е допустимо, като в този случай искът се предявява срещу всички оспорващи лица (член 14 от Гражданския процесуален кодекс). […]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

13 На 27 март 2024 г. shopping24 предявява иск срещу Sportgigant пред Landgericht Hamburg (Областен съд Хамбург, Германия) с предмет парично вземане в размер на 56 829,84 евро във връзка с неплатени фактури, ведно с лихви и със сума в размер на 1 804,90 евро за направените преди съдебното производство разноски.

14 С определение от 17 септември 2024 г. Landesgericht Linz (Областен съд Линц, Австрия), който е запитващата юрисдикция, образува производство по несъстоятелност за Sportgigant.

15 Вследствие на образуването на това производство е спряно производството пред Landgericht Hamburg (Областен съд Хамбург). От този момент насам последното производство не е нито възобновено, нито приключено с влязло в сила съдебно решение.

16 На 19 декември 2024 г. shopping24 предявява пред запитващата юрисдикция „иск за установяване на вземане“ срещу SR в качеството му на синдик на Sportgigant. С този иск се цели да се установи по отношение на синдика и на всички кредитори наличието на вземане с цел предявяването му в производството по несъстоятелност. Размерът на това вземане, определен на 74 106,16 евро, включва главница в размер на 56 829,84 евро, дължима по неплатени фактури, ведно с лихви, направени преди съдебното производство разноски и разноски по производството пред Landgericht Hamburg (Областен съд Хамбург).

17 Запитващата юрисдикция посочва, че както в германското, така и в австрийското право образуването на производство по несъстоятелност води до спиране на висящите граждански производства. Тя уточнява, че когато кредиторът предяви вземането си и то бъде оспорено, спряното производство се възобновява и се адаптира към изискванията на производството по несъстоятелност. Като се имат предвид сходствата между тези две правни уредби, тя смята, че предявеният в Германия осъдителен иск и искът за установяване на това вземане, предявен впоследствие пред нея, преследват една и съща цел и имат един и същ предмет.

18 При това положение посочената юрисдикция счита за необходимо да установи, преди разглеждане на делото по същество, дали за по-нататъшното разглеждане на иска, с който е сезирана, съществува процесуална пречка поради липсата на международна компетентност или наличието на висящ процес.

19 В това отношение същата юрисдикция иска най-напред да се установи, с оглед на член 6 от Регламент 2015/848 и на решение от 18 септември 2019 г., Riel (C-47/18, EU:C:2019:754), дали германските, или австрийските съдилища имат международна компетентност да се произнесат по посочения иск.

20 По-нататък, в случай че германските съдилища имат такава компетентност, запитващата юрисдикция иска да се установи дали с оглед на член 32, параграф 2 от този регламент е длъжна да признае в образуваното в Австрия производство по несъстоятелност решението, което Landgericht Hamburg (Областен съд Хамбург) ще постанови във връзка с установяването на разглежданото вземане.

21 Накрая, при утвърдителен отговор запитващата юрисдикция иска да се установи дали възражението за висящ процес се прилага и е пречка тя да разгледа иска за установяване на вземане, с който е сезирана.

22 При това положение Landesgericht Linz (Областен съд Линц) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 6 от Регламент 2015/848 да се тълкува в смисъл, че при наличието на висящо производство по несъстоятелност в Австрия, Република Австрия има изключителна компетентност да разгледа иск за установяване на вземане съгласно австрийското право дори когато към момента на образуване на производството по несъстоятелност вече е било налице висящо съдебно производство в Германия за същото вземане и съгласно германското право това производство може да бъде продължено като производство за установяване на вземане, чиято цел съответно е установяване (с обвързваща сила) на съществуването на вземане спрямо синдика и всички кредитори в производството по несъстоятелност с оглед на неговото предявяване в това производство?

2) [При отрицателен отговор на първия въпрос т]рябва ли член 32, параграф 2 от Регламент 2015/848 да се тълкува в смисъл, че в рамките на висящо производство по несъстоятелност в Австрия резултатът от производство, което е било продължено в Германия като производство за установяване на вземане и чиято цел е установяване (с обвързваща сила) на съществуването на вземане спрямо синдика и всички кредитори в производството по несъстоятелност с оглед на неговото предявяване в това производство, следва да бъде признат в производството по несъстоятелност с последицата, че съществуването и размерът на вземането се считат за (не)установени?

3) [При утвърдителен отговор на втория въпрос т]рябва ли член 18 от Регламент 2015/848 да се тълкува в смисъл, че воденето на съдебно производство за установяване на вземане съгласно австрийското право е възпрепятствано поради наличие на висящо съдебно производство в Германия относно същото вземане, което — съгласно германското право — може да бъде продължено като производство за установяване на вземане и чиято цел е установяване (с обвързваща сила) на съществуването на вземане,

подлежащо на удовлетворяване от масата на несъстоятелността, спрямо синдика и всички кредитори в производството по несъстоятелност с оглед на неговото предявяване в това производство?“.

По въпросите

По първия въпрос

23 С първия въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 6, параграф 1 от Регламент 2015/848 трябва да се тълкува в смисъл, че съдилищата на държавата членка, в която е образувано производството по несъстоятелност, имат изключителна компетентност да разгледат иск за установяване на вземане с цел предявяването му в това производство, въпреки че към датата на образуване на посоченото производство пред съдилищата на друга държава членка вече има висящо производство по иск със същия предмет.

24 Като начало следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда, доколкото Регламент 2015/848 отменя и заменя Регламент № 1346/2000, даденото от Съда тълкуване на разпоредбите на последния регламент важи и за тези на първия регламент, когато тези разпоредби могат да се квалифицират като еквивалентни (решение от 18 април 2024 г., Luis Carlos и др., C-765/22 и C-772/22, EU:C:2024:331, т. 49).

25 Най-напред следва да се подчертае, че член 3, параграф 1 от Регламент 2015/848 предоставя на съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника, изключителната компетентност да образуват главното производство по несъстоятелност (вж. в този смисъл решение от 24 март 2022 г., Galapagos BidCo., C-723/20, EU:C:2022:209, т. 30 и цитираната съдебна практика).

26 Съгласно член 6, параграф 1 от този регламент съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност в съответствие с член 3, са компетентни да разглеждат всички искове, които произтичат пряко от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него.

27 Макар член 6, параграф 1 от посочения регламент да не съответства на нито една разпоредба от Регламент № 1346/2000, той все пак кодифицира правило за международна компетентност, изведено в практиката на Съда относно тълкуването на член 3, параграф 1 от последния регламент, и по-специално в решение от 12 февруари 2009 г., Seagon (C-339/07, EU:C:2009:83, т. 21), и възпроизвежда буквално двата критерия, които вече се съдържат в съображение 6 от него (вж. в този смисъл решения от 6 февруари 2019 г., NK, C-535/17, EU:C:2019:96, т. 27, и от 14 ноември 2024 г., Oilchart International, C-394/22, EU:C:2024:952, т. 35).

28 Съгласно практиката на Съда тези два критерия са кумулативни (вж. в този смисъл решение от 4 декември 2019 г., Tiger и др., C-493/18, EU:C:2019:1046, т. 26).

29 Що се отнася до първия критерий, а именно дали даден иск произтича пряко от производство по несъстоятелност, решаващият критерий, за да се определи областта, към която спада този иск, е не процесуалният контекст, в който се вписва този иск, а правното му основание. Съответно е необходимо да се провери дали източникът на правото или на

задължението, което е в основата на иска, са общите правила на гражданското или търговското право, или са дерогиращите правила, характерни за производствата по несъстоятелност (решение от 4 декември 2019 г., Tiger и др., C-493/18, EU:C:2019:1046, т. 27 и цитираната съдебна практика).

30 Що се отнася до втория критерий, а именно за тясната връзка между иска и производството по несъстоятелност, интензитетът на съществуващата връзка между този иск и производството по несъстоятелност е определящ, за да се вземе решение дали посоченият иск е от международната компетентност на съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност (вж. в този смисъл решение от 4 декември 2019 г., Tiger и др., C-493/18, EU:C:2019:1046, т. 28 и цитираната съдебна практика).

31 Освен това Съдът вече е постановил, че иск за установяване на вземания с цел предявяването им в производство по несъстоятелност, какъвто е искът по член 110 от австрийския Кодекс за несъстоятелността, отговаря на двата кумулативни критерия, посочени в точки 28—30 от настоящото решение. Всъщност такъв иск е уреден в законодателството в областта на несъстоятелността и е предвиден да се предявява в рамките на производство по несъстоятелност от участващите в това производство кредитори в случай на оспорване на съществуването или реда на предявени от тях вземания (вж. в този смисъл решение от 18 септември 2019 г., Riel, C-47/18, EU:C:2019:754, т. 37 и 38).

32 Следователно съгласно член 6, параграф 1 от Регламент 2015/848 такъв иск е от международната компетентност на съдилищата на държавата членка, в която е образувано производството по несъстоятелност.

33 За да се даде пълен отговор на запитващата юрисдикция, следва също да се определи дали предвидената в тази разпоредба международна компетентност за разглеждане на иск, който произтича пряко от производството по несъстоятелност и е тясно свързан с него, е изключителна.

34 В това отношение следва да се отбележи, от една страна, че в съображение 7 от Регламент 2015/848 се уточнява, че банкрутът, производствата, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордатите и аналогичните производства и действията, свързани с такива производства, са изключени от обхвата на Регламент № 1215/2012. От друга страна, съгласно член 1, параграф 2, буква б) от последния регламент в приложното му поле не попадат „банкрут, производства, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордати и аналогични производства“. Съгласно практиката на Съда последната разпоредба изключва от приложното поле на Регламент № 1215/2012 само исковете, произтичащи пряко от производство по несъстоятелност и тясно свързани с него (вж. в този смисъл решение от 14 ноември 2018 г., Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, т. 28—30).

35 Регламент № 1215/2012 и Регламент 2015/848 трябва да се тълкуват така, че да се избегнат както припокриването на правните норми в тези актове, така и правните празноти. Следователно исковете, които съгласно член 1, параграф 2, буква б) от Регламент № 1215/2012 са изключени от приложното поле на последния, попадат в приложното поле на Регламент 2015/848. Съответно исковете, които не са в приложното поле на член 3, параграф 1 и член 6, параграф 1 от Регламент 2015/848, попадат в приложното поле на

Регламент № 1215/2012 (вж. в този смисъл решения от 14 ноември 2018 г., Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, т. 29, и от 14 ноември 2024 г., Oilchart International, C-394/22, EU:C:2024:952, т. 32).

36 По този начин съответните приложни полета на тези два регламента са ясно разграничени (вж. в този смисъл решения от 14 ноември 2018 г., Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, т. 31, и от 14 ноември 2024 г., Oilchart International, C-394/22, EU:C:2024:952, т. 34). Както следва от точка 32 от настоящото решение, иск за установяване на вземания с цел предявяването им в производство по несъстоятелност попада в приложното поле на Регламент 2015/848.

37 В това отношение следва да се припомни, че член 6, параграф 1 от Регламент 2015/848 във връзка със съображение 35 от този регламент кодифицира, както бе отбелязано в точка 27 от настоящото решение, правило за международна компетентност, изведено в практиката на Съда по член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000. В контекста на последния регламент Съдът е постановил, че тази международна компетентност е изключителна (решение от 14 ноември 2018 г., Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, т. 36 и 43).

38 Освен това Регламент 2015/848 не предвижда никакво правило за предоставяне на международна компетентност, което да предоставя на съдилищата на държава членка, различна от държавата членка, в която е образувано производството по несъстоятелност, компетентност да разглеждат искове за установяване на вземане с цел предявяването му в това производство, когато тези искове произтичат пряко от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него.

39 Впрочем изключителният характер на тази международна компетентност, отразен в съображение 35 от Регламент 2015/848, не е налице в рамките на този регламент само в изрично предвидената в член 6, параграф 2 от него хипотеза, в която иск, който произтича пряко от производството по несъстоятелност и е тясно свързан с него, е свързан с друг иск, основан на общите разпоредби на гражданското и търговското право, както отбелязва генерален адвокат Wahl в заключението си по дело Wiemer & Trachte (C-296/17, EU:C:2018:515, т. 66 и 67). Подобна хипотеза обаче, в която синдикът разполага с възможността да предяви двата иска пред съдилищата на държавата членка по местоживеенето на ответника, не е свързана с обстоятелствата по спора в главното производство.

40 Освен това съсредоточаване на всички пряко свързани с несъстоятелността искове пред съдилищата на държавата членка, която е компетентна да образува производство по несъстоятелност, съответства и на целта да се подобрят ефикасността и бързината на производствата по несъстоятелност с трансгранични последици, посочена в съображения 3 и 8 от Регламент 2015/848 (вж. в този смисъл решения от 12 февруари 2009 г., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, т. 22, и от 14 ноември 2018 г., Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, т. 33).

41 В допълнение съгласно съображение 5 от този регламент, с оглед на правилното функциониране на вътрешния пазар е необходимо да се избягват стимулите за страните да прехвърлят активи или съдебни производства от една държава членка в друга, с цел да са в по-благоприятно правно положение във вреда на кредиторите на несъстоятелността (т.нар. „forum shopping“).

42 Възможността различни съдилища да са компетентни да разглеждат искове, предявени в различни държави членки и пряко свързани с несъстоятелността, обаче би могла да затрудни преследването на такава цел (вж. в този смисъл решения от 12 февруари 2009 г., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, т. 24, и от 14 ноември 2018 г., Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, т. 35).

43 От това следва, че международната компетентност на съдилищата на държавата членка, в която е образувано производството по несъстоятелност, да разглеждат искове, които произтичат пряко от това производство и са тясно свързани с него, е изключителна компетентност.

44 В случая, след като процесното производство по несъстоятелност е образувано в Австрия, иск като този, с който е сезирана запитващата юрисдикция, освен ако не се установи друго при извършваната от нея проверка, е от изключителната компетентност на австрийските съдилища.

45 С оглед на всички изложени по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 6, параграф 1 от Регламент 2015/848 трябва да се тълкува в смисъл, че съдилищата на държавата членка, в която е образувано производството по несъстоятелност, имат изключителна компетентност да разгледат иск за установяване на вземане с цел предявяването му в това производство, въпреки че към датата на образуване на посоченото производство пред съдилищата на друга държава членка вече има висящо производство по иск със същия предмет.

По втория и третия въпрос

46 Предвид отговора на първия въпрос не следва да се отговаря на втория и третия въпрос.

По съдебните разноски

47 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (седми състав) реши:

Член 6, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2015/848 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 година относно производството по несъстоятелност

трябва да се тълкува в смисъл, че

съдилищата на държавата членка, в която е образувано производството по несъстоятелност, имат изключителна компетентност да разгледат иск за установяване на вземане с цел предявяването му в това производство, въпреки че към датата на образуване на посоченото производство пред съдилищата на друга държава членка вече има висящо производство по иск със същия предмет.

Подписи